

OLINA ORTIZ

CU ARICIUL LA ÎNȚEPAT

**Cu exerciții de scriere creativă
de la Oana Moraru**

Ilustrații de Andrei Damian

LIBRIS

We know books

„Mmmm, ce splendid ar fi arătat fără niciun țep și ce... mnia, mnia... culcuș bun și-ar fi găsit el la mine-n burtă!“, visa Colț Galben, tolănit la rădăcina unui brad din Pădurea Foșnetului Fermecat. Doar uneori îl mai trezea câte un „miorlau, ghiorlau“ din bietul lui stomac, de parcă ar fi adăpostit în el o pisică vie.

Poate ați uitat de lupul Colț Galben, dar el nu l-a uitat pe Șeptilici, ariciul imposibil de tuns. Trecuseră săptămâni de când pezevenghiul țepos scăpase ca prin urechile acului de o tunsoare la piele, iar lupul nu-și putea lua gândul de la el.

Numai cu urzici se hrănise de-atunci încioace. Urzici, urzici și iar urzici! Nu tu un iepuraș, nu tu o veveriță.

Se pare că lupul mânca urzici, ca să nu uite de arici. Căci și urzicile sunt înțepătoare, dar acele lor nu sunt bune de tuns. Însă pe Șeptilici, pe acel ghiduș arici, ar fi mers un brici, ce zici?

